ISSN 0132-4462.
№ 12 2011
ГРУДЕНЬ

перець

Іван САВЛЮК

— Не дивуйся, що крива — у теплі випрямиться.

Юрій КОСОБУКІН

Микола КАПУСТА

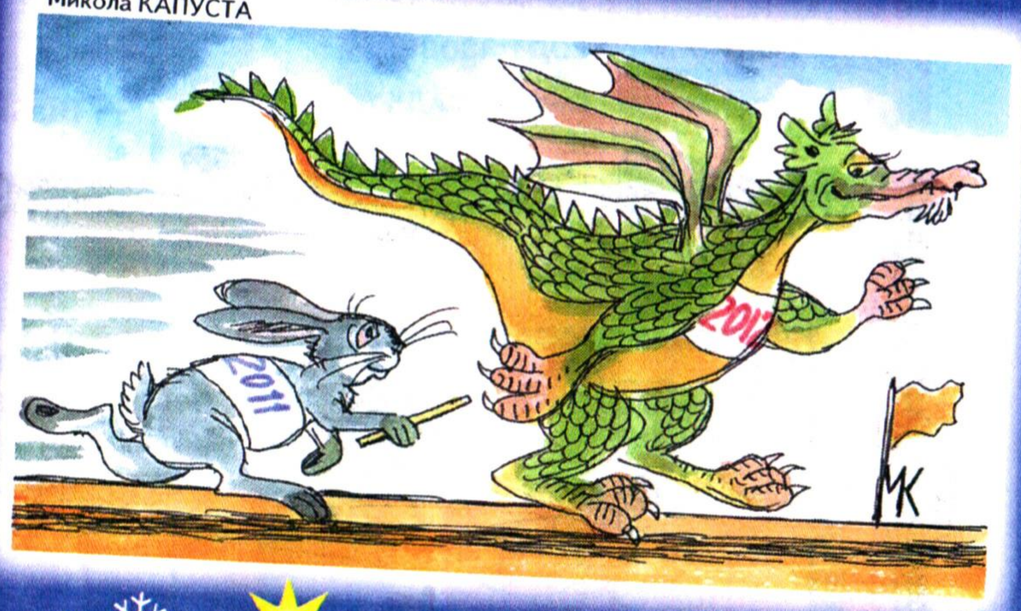

Володимир АДАМОВИЧ

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Іван САВЛЮК

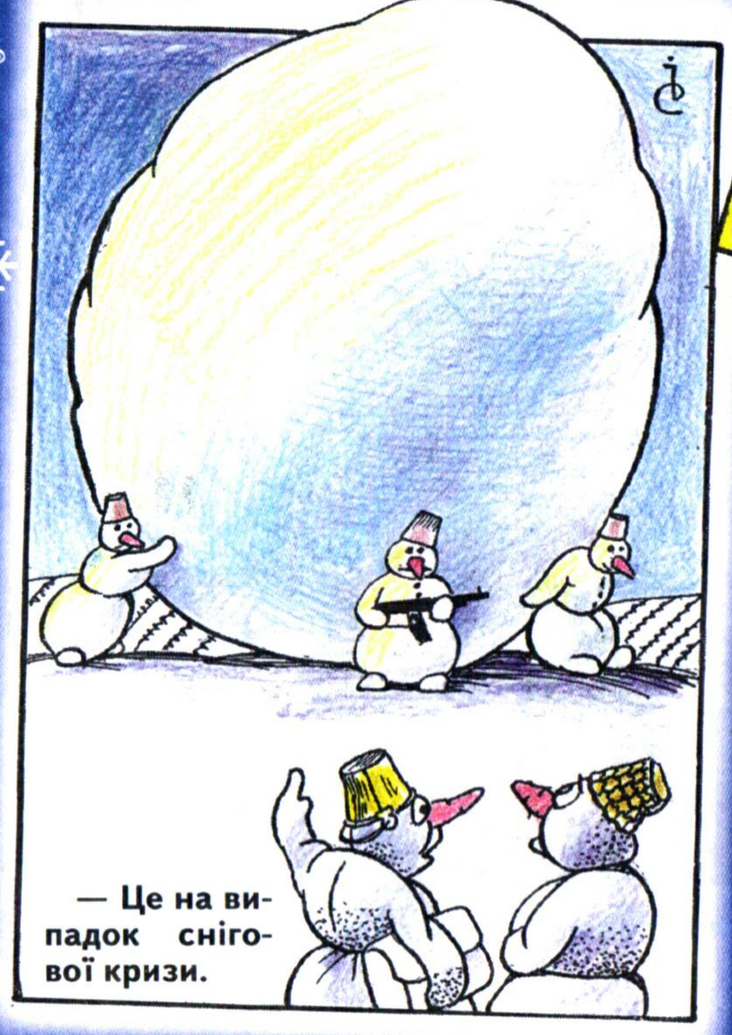

— Це на випадок снігової кризи.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— По гриби?! Які взимку гриби?
— Та розумієш, влітку через роботу не було коли вибратися в ліс. А це дали відпустку...

НЕСПОДІВАНИЙ ЕФЕКТ

Голосні розмови всюди
Про корупцію ідуть:
«Кляті корупціонери
Вже мільйонами гребуть.

Бо вони украй нечесні,
Апетит не має меж».
Чесний слухав ці рулади,
Й хабарі став брати теж.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

СИН НАРОДУ

Відвага не мріє про винагороду,
Любов для любові на світі живе.
Не штука назватися сином народу,
А хай тебе сином народ назове.

Петро ОСАДЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Візьміть квитанцію на квартплату й опалення...

ІРОНІЗМИ

❄ *Найсмішнішими є ті, які пруться і пнуться.*

❄ *Скажи мені, хто твій начальник, і я скажу, хто його начальник.*

❄ *Сучасний чиновник: у ступі не влучиш, від крісла не відлучиш.*

❄ *У нас плюралізм, і двох думок тут бути не може!*

❄ *Усе вирішують не кадри, а відділи кадрів.*

❄ *Важко зірватися з ланцюга, якщо він золотий.*

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

МІЛЬЙОН НАЛІВО, МІЛЬЙОН НАПРАВО

Як свідчить звіт Рахункової палати за 2010 рік, у ході проведення контрольно-аналітичних перевірок виявлено всілякого роду незаконного, у тім числі нецільового, використання коштів бюджету та державних пільгових фондів, а також порушень і недоліків при адмініструванні доходів державного бюджету — на загальну суму 52 мільярди гривень.

САМОГОН А-92, А-95...

Україна планує незабаром суттєво збільшити площі під цукровий буряк. Дві третини солодких коренів буде використано для виробництва біопалива. Таку думку висловив міністр аграрної політики і продовольства Микола Присяжнюк. За його словами, відсутність попиту на український буряковий цукор на зовнішньому ринку змушує уряд розглянути можливість у майбутньому переробляти певну його частину на біопаливо.

ІЗ МЕДАЛЯМИ І БЕЗ...

Жителька міста Антрацит Анастасія Михайлівна Денікіна одержала медаль «Мати-героїня» на 102 році життя.Це у неї друга така нагорода. Першу вручили ще за радянських ча-

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Клянуся завжди судити чесно і по закону!

ДЕЧИРКИ

Із виступу депутата: «Обіцяю переобіцяти обіцяну обіцянку!»

❄ ❄ ❄

Якщо держава видала вам щось безплатно — перевірте свої кишені.

❄ ❄ ❄

Іпотека — це не в'язниця. Амністії не буде.

❄ ❄ ❄

Більшості наших співвітчизників удається повноцінно відпочити лише від грошей.

❄ ❄ ❄

Є такі жінки, які один раз пришиють петельку до пальта, а потім усе життя говорять: «Я віддала тобі всю молодість!»

Зібрав Євген ЖИГУЛЬ.

Микола КАПУСТА

Іван САВЛЮК

Володимир АДАМОВИЧ

сів. Анастасія Михайлівна виховала п'ятеро дітей, має десять онуків, двадцять правнуків. Багато років трудилася на шахті...

...Хай так довго живуть багатодітні матері. І не тільки багатодітні. І з медалями і без.

ПАМ'ЯТНИК ХРОНУ

У мешканців села Давидкове Мукачівського району на Закарпатті, виникла задумка — поставити пам'ятник хрону. Його тут вирощують із давніх-давен. І на цьому заробляли і заробляють гроші. Ще з позаминулого століття давидківський хрін знали і в Бельгії, і в Німеччині... Такого пам'ятника, здається, у нас ще не було!

ІДЕЯ ЦІКАВА, АЛЕ...

Одне з комунальних підприємств Одеси перед Новим роком запропонувало брати ялинки напрокат. Лісові красуні ростуть у спеціальних діжках-горщиках. Після Новорічних свят деревце можна повернути назад і одержати 50 відсотків від заплаченої суми. Ідея, безумовно, цікава, а от ціна... За прокат зеленої ялинки треба викласти 400 гривень, а блакитної — аж 800.

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

ЩЕ ОДИН РІК

— Кохана, що тобі подарувати на Новий рік?

— Ой, любий! Та я навіть не знаю...

— Добре, даю тобі на роздуми ще один рік.

ПІРОТЕХНІКА

Діти нових українців вихваляються своїми передноворічними подарунками.

— Мені батяня купив п'ять коробок хлопавок!

— А мій п'ять ящиків петард!

— А мені предки справжню ракету прикупили. Тільки, блін, їм у навантаження якогось космонавта дали!

РИБОЛОВЛЯ

Збираються чоловіки на риболовлю.

— Які вудки беремо? — запитує один. — Найкращі?

Найстаріший рибалка почухав потилицю:

— А на дідька вони нам здалися?! Ще погубимо...

Почув і записав Анатолій ЩЕРБАК. м. Полтава.

А ВІН РОСТЕ

Вчені стверджують, що організм людини росте лише до 25 років. Але про це, мабуть, не знає живіт.

ДОДЗВОНИВСЯ

На телебаченні йдуть політичні дебати. Приймаються телефонні дзвінки глядачів. З якогось райцентру додзвонився обурений чоловік і звертається до керівника однієї з партій.

— Шановний! Я політикою не займаюся, але моя дружина їздить на всі ваші мітинги. Останнім часом їх було по два на місяць. А що змінилось? Тому у мене немає до вас довіри.

Лідер партії розгублено:

— Краще подумайте про довіру до своєї дружини. Останнім часом у нас зовсім не було мітингів.

Почув і записав Іван ПРОСЯНИК. м. Бахмач на Чернігівщині.

Дві бувальщини

ХТО БАТЬКО?

До церкви прийшли батьки й куми похрестити новонароджену доньку.

Оформляють родини, записують. Священик звернувся до матері дитини із запитанням:

— А хто батько?

Чоловік вискочив із гурту і радісно вигукнув:

— Я батько!

— А я вас не питаю,— мовив святий отець. — Я до матері звертаюся...

ВИ ПРОСІТЬ, МИ ДОПОМОЖЕМО!

Взимку бабі Оксані виповнилося сто років. Наїхало до неї гостей повен двір: родичі, сусіди, районні й місцеві депутати та навіть учасники художньої самодіяльності з концертом. Дорога до вдовиної хати була грунтовою, і прибульці ледве допхалися до ювілярки на своїх іномарках по розквашеній багнюці.

Бабуся сиділа в кімнаті, прибрана внуками в святкове вбрання, й по дитячому розгублено дивилася на людей, які чомусь копошилися в її маленькій хатині.

— А то хто такий? — питала вона невідомо в кого і вказувала пальцем на незнайомих гостей.

За сто років у жінки пам'ять була уже слабувата: вона пам'ятала, що лишилася солдатською вдовою і як тяжко було їй будувати хату, виховувати трьох дітей.

Депутати й представники влади вручали незвичайній ювілярці квіти, подарунки, фотографувалися для газети, а ще причепили до бабусиної кофтинки медаль і проспівали «Многії літа».

Найголовніший із прибулих на прощання мовив:

— Ви, бабусю, не соромтесь, просіть, що вам треба, і ми вам завжди допоможемо.

Баба Оксана безпорадно кліпала очима, не розуміючи, що їй говорять, а сусіди ледве стримували сміх:

— Коли баба прожила сто років без вашої допомоги, то решту якось уже доживе.

Віра ХОЛОШВІЙ.

с. Пухівка на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ГАЙНО

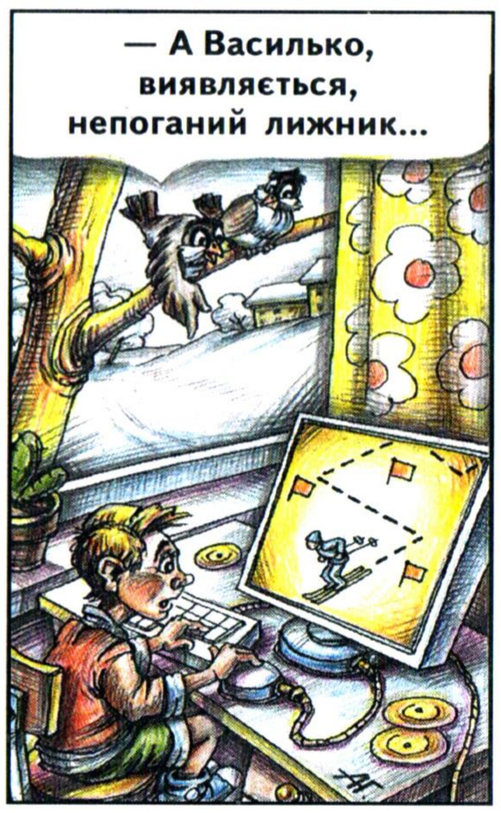

Микола КАПУСТА

Володимир СОЛОМАШЕНКО

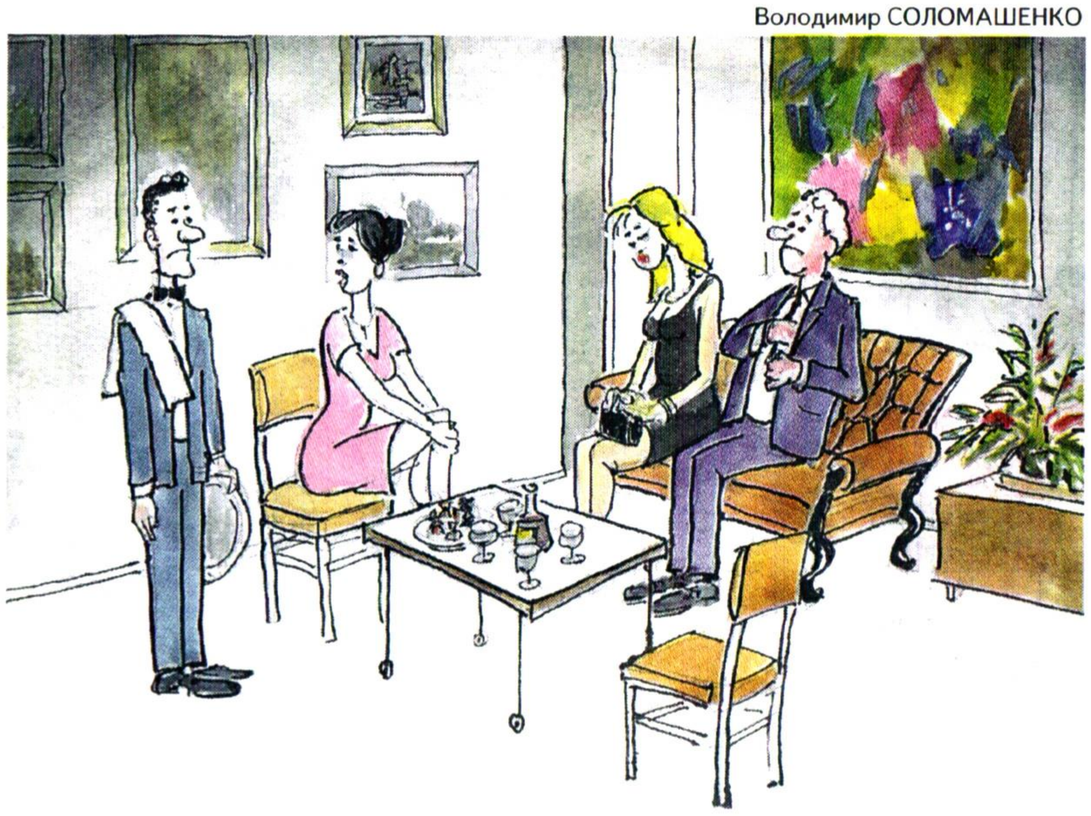

— Коли ти нарешті забудеш, що працював офіціантом?! Гості подумають, що ти чекаєш на чайові!

Конвертовані думки

❊ *Одні прагнуть розібратися в історії, інші – просто покопирсатися в ній.*

❊ *Із біографії: «Фортуна відвернулась. Прийшла Феміда».*

❊ *Наслідки пенсійної реформи – електорат значно помолодшав.*

❊ *Проливали світло виключно поливанням брудом.*

❊ *Такий ми вже народ – ждемо з нетерпінням, а потім терпляче чекаємо.*

❊ *Статус: «Учасник бойових дій у Верховній Раді».*

❊ *Банд-мафбанк.*

❊ *Ми не можемо чекати милості від природи. Її треба вже випрошувати.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Фастів.

Є покриття, є й розкриття

ГУМОРЕСКА

Наше село хоч ще й не випереджає технічного прогресу, але впевнено йде з ним у ногу. Інтернет є в кожного, у кого є школяр і дійна корова, а мобільні телефони у всіх, хто має дві руки: однією тримати мобілку біля вуха, другою махати над головою для кращого прилягання етеру як до свого вуха, так і до співбесідникового в далекій далечині.

Щоправда, як і в кожній соціальній сфері, особливо чомусь на селі, трапляються подекуди, щоб не сказати — скрізь — технічні негаразди. До таких належить і проблема покриття, про яке всі оператори зв'язку в рекламі повідомляють, ніби вони вже огорнули ним всю Україну та ще й у інші держави подекуди залізли.

А воно ж у нас оце дзвонити — дзвонить, а чути — не чути. Або як ти хочеш подзвонити, так отут не бере, а отам — може. Методом дослідів, пошуків, посилання операторів туди, куди вони йти не збиралися, кожний абонент самотужки розшукав місцину, де того проклятого покриття — хоч вилами в скирти складай.

Тельницькі виходять на зв'язок зі світом під грушкою за хатою. Мацапуренки ходять на мобільні розмови з дітьми, що мешкають в обласному центрі, за повітку. Гайові перегукуються з ріднею через ефір, вилізши на нижню гілку старої шовковиці. Якщо в березі над канавою хтось жаб перекрикує,— то Гавриленки інструктують мобільну невістку, яку травичку варити новонародженому внучку, аби животик не надимало. Дякуючи такому покриттю, в селі не стало жодної нерозкритої таємниці. То бувало вийдеш увечері з хати — соловейки, цвіркуни, хрущі над вишнями, світляки. А тепер тільки «альо та альо, ти мене чуєш?»

— Васю! Вчора теля продали, то купимо тобі комп'ютер. Ти ж тільки гарно вчися, щоб непримінно на олігарха!

— Людо! Людо! Як приїдете, а нас дома не буде, о ключ від хати у чавунчику коло собачої будки!

— Куме Іване! Мого на три дні в Черкаси послали, то приходь, як стемніє. Я харашо приготуюсь!

— Петю, Петю! Га? Гроші за земельний пай одержали. Ну тобі нічого не перепаде, бо батько їх уже пропив! Так що, як кажуть у телевізорі, тримайся!

У Нетудихатиного Михайла новий мотоцикл, так він їздить дзвонити аж на гору Макітру за селом. Каже, що там бере як у Києві, а, може, трохи й краще. Головне ж, ніхто не чує, що в Нетудихатиній хаті робиться, і це трохи напружує село.

А так, жити можна. Як є покриття, звичайно. Його іноді доводиться довгенько шукати. Ну, хоч часом і в несподіваних місцях, а знайти таки можна.

Микола БОСАК.

с. Підставки на Черкащині.

Володимир АДАМОВИЧ

— У нашому будинку комунальники проводять конкурс крижаних фігур.

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— На нас насувається страшна криза!
— Вона вже на порозі...

Літературні пародії

ЗВІНЧАЛА СМІЛО

Якщо при тім знайдеться добрий друг,
то не під силу жодному перу
звеличить мить, ту, що звінчала сміло
троянду тюлькою,
а душу — з тілом.

(Ірина Жиленко, із книжки «Збулося літо...»)

В поезії зробила, що могла,
Ще й Рильського продовжила так сміло!
У щастя людського є справді два крила:
Троянди й тюлька!
Для душі і тіла!

А ТОМУ!!!

Чому душею злі і ниці
Свій суд над праведним вершать?
Чом мудрі книги на полиці
В пилу — нечитані — лежать?

(Сергій Бурлаков, «Літературна Україна», 9 грудня 2010 р.)

Тому душею злі і ниці
Свій суд над праведним вершать,
Що мудрі книги на полиці
В пилу — нечитані — лежать.

Олександр СТУСЕНКО.

ХАЙ ІДЕ

Душу пошматовано і тіло,
Зрадив друг, який казав: «Люблю».
Тіло, отче, майже відболіло,
А душа вмирає від жалю.

(Наталка Поклад, «Літературна Україна», 12 серпня 2010 р.)

Не беріть, Наталко, так до серця,
Якщо раз там зрадив — не біда.
З часом все забудеться, притреться,
Мов, у склянці вчиститься вода.

А пішов, то хай іде до біса
І не тре так бідкатись за ним.
Пам'ятайте: ви є поетеса
І за вами мліє не один.

Петро САВЧУК.

Микола КАПУСТА

Анатолій ГАЙНО

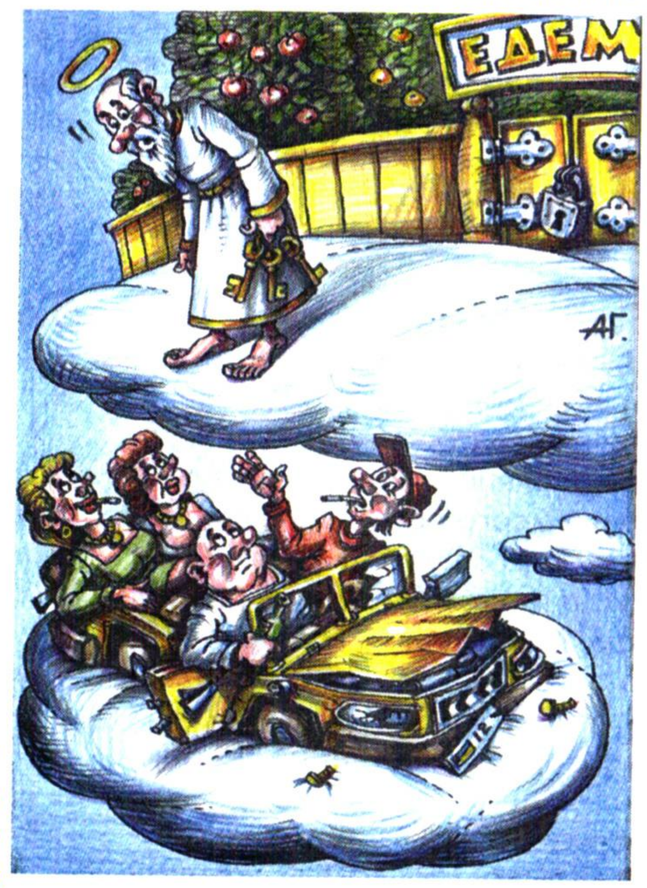

— Діду, до раю ще далеко?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Куди так раненько?
— На базар. Поспішаємо, поки ціни ще не прокинулись!

ВАСЮКІЗМИ

✓ *Жінкою володіти – ...діти, ...діти...*

✓ *Разом нас уже не так й багато.*

✓ *Тільки в політиці при наявності імпотенції можлива проституція.*

✓ *Хто чим дихає, знає ДАІ.*

✓ *Розум, честь і совість вже третьої партії.*

✓ *Сім років мак не родив, а тут тобі – дуля з маком.*

✓ *І на дурниці треба гроші.*

✓ *Ще буде час належатися вволю.*

✓ *Нічого не маю проти, бо щось таки маю.*

✓ *Аж до весілля сподівався на краще.*

✓ *Мало сіяти розумне, добре, вічне, його треба ще й підживлювати.*

✓ *Свої фантазії довірте депутатам.*

✓ *Сказати чесно вже нема чого.*

Василь ПРОСТОПЧУК.
м. Луцьк.

Не раз уже знаходилися такі, що над байкою, цим іще гей-гей у які часи зародженим та багатьма уподобаним жанром, заупокійну заводили — мовляв, віджила байка своє, ні до чого вона нам у часи новітні. І щоразу у них виходило, як би той сказав, не в нуту. Час ішов собі далі, різні вітри віяли, а дотепна та мудра тисячолітня пані Байка навіть не пчихала, а не те щоб іще й Богу дух оддавати мала; жила-поживала та своє благородне діло робила. Не зле почувається вона й нині. Та й ведеться їй не зле. От і недавно добродійку ушанували ошатною, на 232 сторінки, книжкою-антологією «Байки буковинські» (видавництво «Букрек», м. Чернівці).

В ній представлено аж двадцять байкарів буковинського краю. Серед них і автори нашого журналу. Упорядкував антологію та доладно приоздобив її своєю вельми цікавою (і це — не байка!) вступною статтею вірний опікун цього жанру, науковець, письменник, просвітянин та ще й, як він сам відрекомендовується, реєстровий козак Буковинського куреня «Веселої Січі» Віктор Косяченко.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Юрій ФЕДЬКОВИЧ

ГОРДА КАЧКА

Качка плаває собі по воді, а Лис прибігає.

— Добрий день, вашеці! — каже Лис.

— Здорові були, добродію! Що там доброго скажете?

— Та не маю коли, бо біжу з двора. А чи то ви тота Качечка, що люде кажуть, що нема кращої на ціле село?

Качка аж нестямилась із радощів.

— Таже, може, й я,— каже.

— То ходіть же борше зо мною до двора, бо паня аж гинуть Вас видіти! Ви не знаєте, які Ви скрізь славні, навіть у дворі за Вас знають!

Дурна Качка, небагато гадаючи, штрик на берег, а хитрий Лисок тогди за шийку цуп!

— Отак,— каже,— гордість не одному вже шию скрутила.

Сергій КОВАЛЬ

СВІДОМИЙ

— Розігнемо хребти! — всіх заклика...
Та де хребет в самого Слимака?..

«ЗІРКА»

З'їдять його, й моя погасне зірка,—
За Бублика переживала дірка...

ВИХОВАННЯ

— Коли щось не так — най господар звиня,—
Залізши на стіл, вибачалась Свиня...

КРОКОДИЛ НА ЖАБ'ЯЧОМУ МІТИНГУ

— Моя родино! Плем'ячко зелене!
Віддайте голоси свої за мене!..

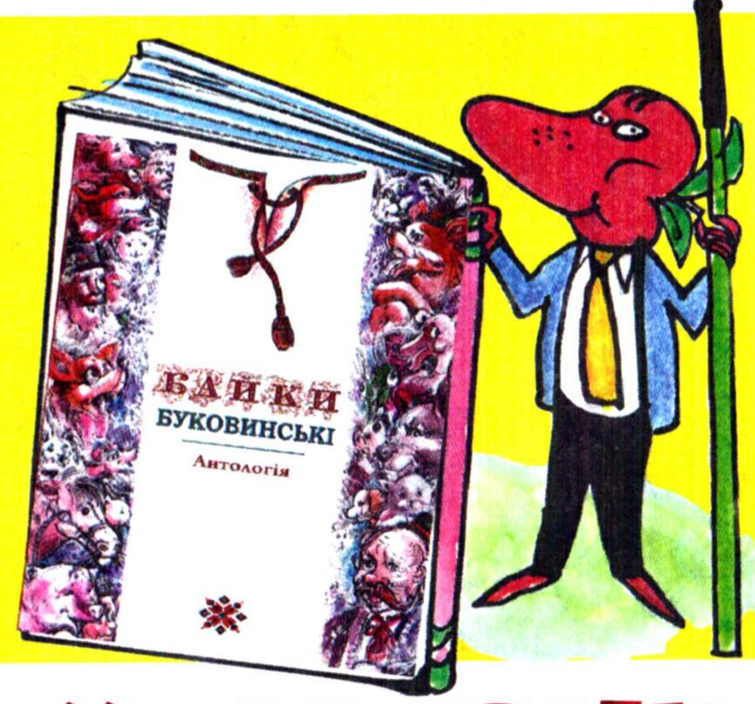

У "ПЕРЦІ"

Іван БУРМЕЙ

СУЧАСНЕ КУРЧА

«Курча — не більше за яйце,—
Засокорили Кури. —
Ще й статі в нім не розрізнить,
А лається вже й курить!..»
А Півень замахав крильми:
«Весь — в мене! У татулю!» —
«Що, що? — зацяпало Курча,—
Пішов ти... у каструлю!»

Омелян ЛУПУЛ

❄ ❄ ❄

Забемкав сумно похоронний Дзвін,
Що у верхах помер Великий Хрін.
Народ зітха з усмішкою: «Панове!
Життя не буде більше в нас хрінове...»

Ще й не сплакнули, як воно годиться,
А вже на місці Хроновім Гірчиця.
Почувши це, народ зітхає знов:
Розтала втіха від таких обнов.

Роман БОЛЮХ

СКАРГА

На Лиса Заєць скаргу шле
Аж до самого до Ведмедя
І порятунку, милосердя
У нього просить. Пише: «Зле
Нам тут живеться. Лис лукавий
Не знає жодної управи,
Усіх безжально заїда.
Пишу, бо змушує біда».
Ведмідь узяв ту скаргу в лапи
І резолюцію надряпав:
«Пом. Вепр! Негайно розібрать
І винуватця покарать».
Кабан подумав: «Ну їх к бісу».
Й на скарзі пише: «Заву Лису!
Не зволікай, гайда туди
І сам порядок наведи».
Лис не залишився в боргу,
Конфлікт погас, і досить швидко.
Від Зайця більше ні гу-гу.
Бо щось тепер його й не видко.

Олег ГУЦОЛ

ГРАНАТИ

ГУМОРЕСКА

В державну службу по боротьбі з організованою злочинністю зателефонували, що на околиці міста за такою-то адресою знаходиться цілий арсенал гранат. І торгують тут ними наліво й направо. А ви, мовляв, сидите і у вус не дмете.

Оперативно-слідча група виїхала негайно. Слідчі швидко знайшли будинок. Захекані вибігли на третій поверх. Подзвонили в потрібну квартиру. Двері прочинилися — на порозі стояла сухенька старенька бабуся. Вона бідна аж отетеріла від переляку: такої кількості озброєних міліціонерів і цивільних, щоправда, культурних і чемних, вона у своєму будинку ще не бачила, а тим більше не чекала.

Бабусю потіснили від порога. Оперативники обережно зайшли до квартири. Оглянули кімнати — нікого нема. Міношукач не попискує.

— Громадянко, де ховаєте гранати? — запитав старший.

— Під ліжком... У двох чемоданах,— тремтячим голосом призналася бабуся. — Постоялець два тижні тому залишив їх. Та десь загуляв, напевне.

— А він ними торгує?

— Аякже! Торгує. І добре торгує!..

— Щиросердне зізнання пом'якшить вашу вину...

— Яку вину? — зблідла бабуся.

А тим часом оперативники підсунули під ліжко міношукач. Мовчить. Підпустили ближче службового пса. Той понюхав і відвернувся. Тоді один із прибулих нагнувся і витягнув із-під ліжка два громіздкі дерев'яні куфери. Відкрив один, другий... А там гранати, гранати, гранати... Правда, ті, що на деревах ростуть.

Вибачилися перед бабусею і, зніяковілі, подалися геть.

... Телефон довіри у правоохоронців — то велика річ. Тільки не для жартів. Бо і того жартівника — наводчика, що повідомив про гранати, знайшли. Це — бабусина сусідка. Її оштрафували на кругленьку суму і суворо попередили, що наступного разу може загуркотіти до буцегарні. Та аж злягла.

А бабуся про все те не знала. Бачить, давно не виходить на вулицю сусідка. Новий рік на носі, а її нема й нема. То пішла провідати:

— Ось тобі, Петрівно, гостинців принесла. Поправляйся. Дуже помічні... — і поклала на стіл кілька гранатів.

— Води! — побачивши їх, зблідла сусідка.

Дмитро ПАНЦИР.

м. Харків.

Валерій ЧМИРЬОВ

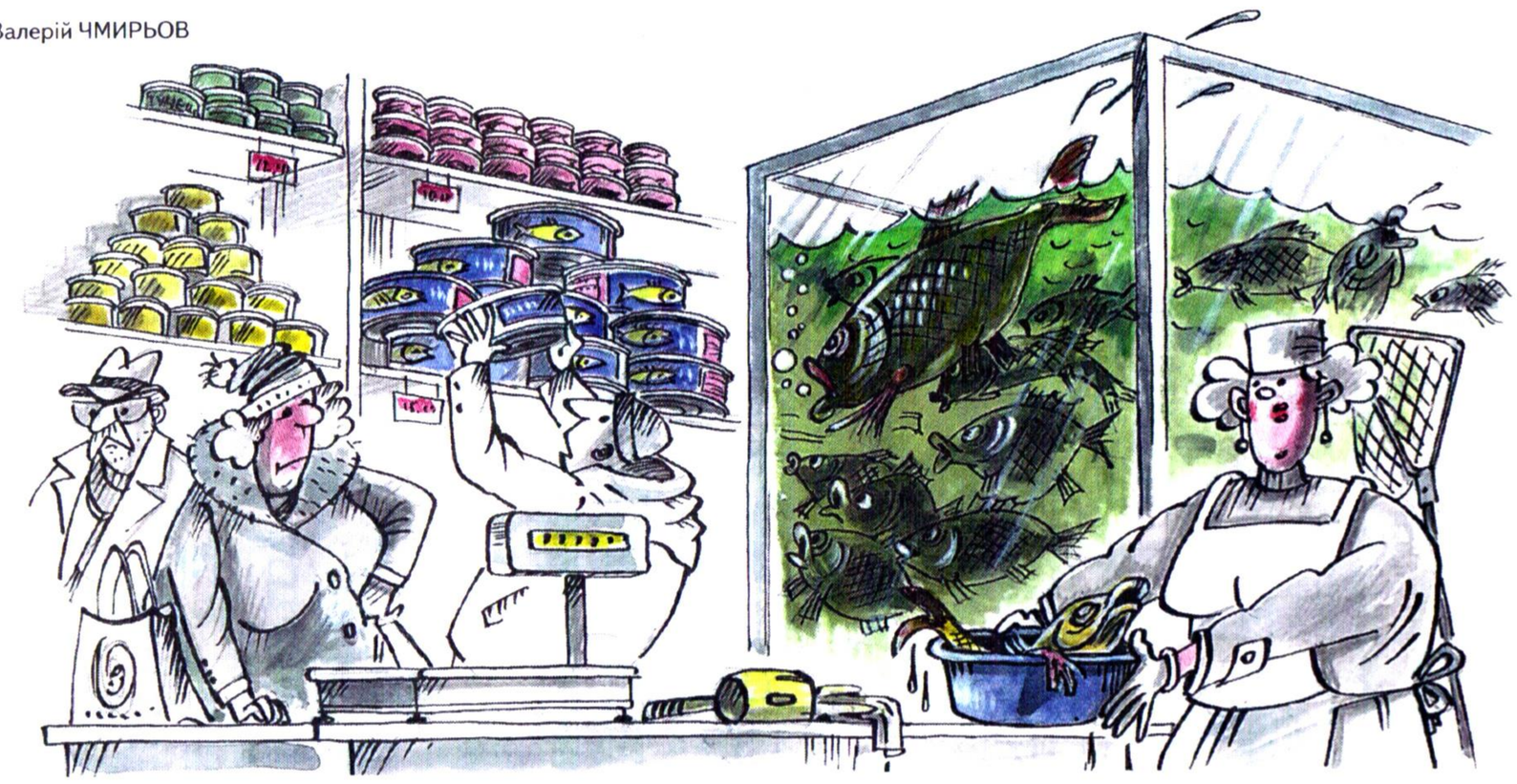

Риби: "Як же їм, бідолахам, не пощастило!.."

З Новим роком!

Усмішки, розказані під ялинкою

Василь ФЛЬОРКО

Володимир АДАМОВИЧ

— Мамусю, а ми з татком ялинку прикрасили...

Олександр МІХНУШЕВ

Сергій ФЕДЬКО

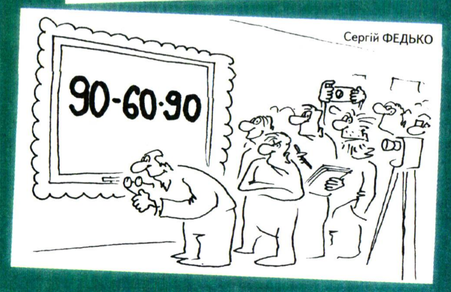

Василь ФЛЬОРКО

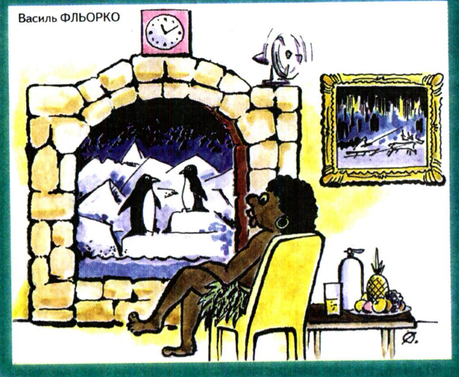

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

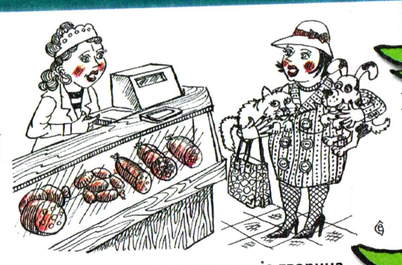

— Громадянко, в гастроном із тваринами вхід заборонено!
— А я їх беру, щоб продегустували ковбасу: кіт — варену, а песик — копчену.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

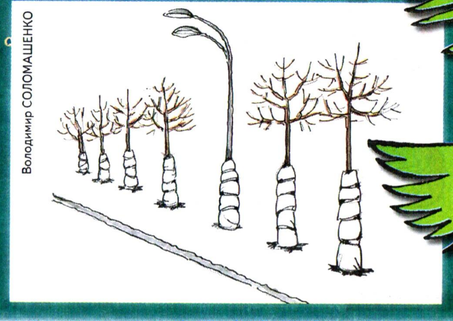

МІЦНІШЕ

— Є шо випити?
— Вода.
—А міцніше?
— Під.

ПОРАХУВАВ

— Котра година?
— Без п'яти дванадцять.
— Невже тільки сьома?

ЖІНОЧА РОЗМОВА

— Чому запізнилася, Оксано?..
— Та макіяж, манікюр, педикюр...
— І не кажи. А в дитинстві: зав'язала бантик на голові — і вже красуня.

ЗАРПЛАТА

— Зарплати у нас, як китайські дитячі іграшки: два дні погрався і — їй кінець.

ПОГОДА

Господар зустрічає чергового гостя.
— Ну, як добралися, Михайловичу?
— Та як... Надворі ожеледиця... Чотири шпагати, три ластівки, два сальто — і я у вас.

НЕ ПЕРЕБІЛЬШУЙТЕ

Пацієнт, ніяковіючи, підсовує лікарю купюру:
— З Новим роком! Велике вам спасибі!
Лікар краєчком ока зиркнув на гроші:
— Не перебільшуйте. Не таке воно вже й велике.

МАЙЖЕ ТВЕРЕЗИЙ

— Учора, Микито, жінка на мене так кричала...
— Тебе, мабуть, знову додому на руках принесли?
— Та ні, учора я був майже тверезий... Сам прийшов, на своїх ногах... і руках.

ЗДОРОВИЙ КОЛЕКТИВ

— У вас на роботі здоровий колектив?
— Так, п'ють усі без винятку.

КОХАННЯ

— Ви щасливі у своєму сімейному житті?
— Звичайно! Ми так кохаємо одне одного, так кохаємо, що вже тричі забирали із суду заяви про розлучення.

У МАГАЗИНІ

— У вас є такі телевізори, щоб різну гидоту не показували?
— Та взяли, блін, один куточку і вмикається раз на тиждень, сволота...

БІГУН

— А ти вранці бігаєш?
— Бігаю! По квартирі... Бігаю і кричу: «Та що це таке? Знову проспав!!!»

Ялинку усмішками прикрашали Валентина БОГУСЛАВЕЦЬ та Іван МАРТИШКО.

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що це з тобою, Рябко?
— Хазяїн чарку налив під Новий рік!..

Валерій ЧМИРЬОВ

Іван САВЛЮК

— Негідник! Ще й із моїм відром на голові!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Сергій ФЕДЬКО

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

Вітаємо!

Нашого художника-карикатуриста з Білої Церкви Данила КУЗНЄЦОВА з першим 40-літтям! Нехай таланить тобі, друже!

Дозвіл

— Як я, друже, настраждався...
Аж згадати страх,
скільки виходив за літо
я по лікарях!
Це ж вони мені добряче
попсували кров,
поки лікаря нарешті
путнього знайшов.

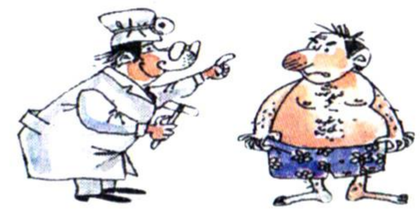

Хай йому ласкаве сонце
світить у вікно!..
Вже дозволив навіть
пити
пиво і вино...
— Ну й даремно оббивав ти
не один поріг:
от мені вже й перший лікар
зразу ж допоміг.

Я йому три сотні гривень
тицьнув у халат,
ну а він мені
дозволив
пити все підряд.

Микола ПАСІЧНИК.
м. Липовець на Вінниччині

Описки самописки

СХУДНИЙ ДЕНЬ.
ОБМЕЛЕНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ.
ПАВООХОРОНЕЦЬ.
ШОБЛОН.
СПИЯТЛИВІ УМОВИ.
БРАВОСУДДЯ.
МАГНАТНІ БУРІ.
РУБИТЕЛІ ЛІСУ.
ПАЛИЙ БІЗНЕС.
ПІДКАЛИМНІ ПЕРЕМОВИ.
ДОЮЧА ВЛАДА.
КВОРУМПОВАНЕ ЗАСІДАННЯ.
НАКОБИЧЕНИЙ КАПІТАЛ.
ЖОНА ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ.
ДОРОЖНЬО-ТРАНСПОРТНІ ПРИХОДИ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Страшне перо не в гусака...

«Свинки готовляться до опросу, і ми разом з ними».

(З інтерв'ю свинарки кореспондентові радіо).

«Потрібні робочі для роботи на роботі. Оплата грошима».

(Із об'яви).

Надіслав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима на Одещині.

«Стовп оказався прямо перед мною, бо їхав я ноччу був без фарів».

«Як сиділи вдвох з кумом, то ще нічо було, а як потім підсів Вася, то повний кайф понесло, а участковий і засьок. Такоє биває не так і зрідка».

(Із пояснень дільничному).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— А зараз, пацани, я проведу для вас майстер-клас.

Якось воно так склалося, що за суцільної перемоги демократії і плюралізму чимало нинішніх достойників через недосконалість здобутих ними знань і дипломів вважають,

Пригоди

що оте дивне слово «плюралізм» походить од поширеного в їхньому середовищі дієслова «плювати». І плюють. На звернення, на роз'яснення, на запити... Коротше, плюють на все, якщо воно, оте «все», не підперезане паском од їхніх ексклюзивних штанів. І люди, щоб привернути увагу до своїх потреб, у спеку і в холод, у дощ і в сніг, вдень і вночі йдуть на шлях. І нині нікого не здивуєш повідомленням про перекриття автотрас обуреним людом... Хоча ні. Якщо маєте час, послухайте.

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пильнуй! Є агентурні дані, що наш кордон хоче перейти КРИЗА.

Усмішки від Івана Донича

— Діду! Чому за літаком білий слід тягнеться? — питає онук.

— Мокрою соломою палять, внучку,— відповідає дід,— мокрою соломою.

❄ ❄ ❄

Привезли чоловіка в лікарню. Пройшло чотири доби, а до нього ніхто й не підходить. Тоді він питає:

— Скажіть, чому до мене лікарі не підходять?

— А ми думали хвороба сама пройде, без грошей!

❄ ❄ ❄

— Сусіде, я вчора був у Києві. Там стільки машин!

— Я теж був — пива більше.

❄ ❄ ❄

— Микито, чому в тебе завжди пика така синя, ніби тебе чорти цепами молотили?

— Я багато горілки перепив. Ось тобі й результат... на лицьо...

❄ ❄ ❄

— Померла баба Анюта?

— Померла, царство їй небесне...

— А скільки їй років було?

— Сто два...

— Що ж вдієш — Чорнобиль...

❄ ❄ ❄

— Чому ми не їдемо? Уже маршрутка заповнена!

— Заповнена, але не забита... — відповідає водій.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

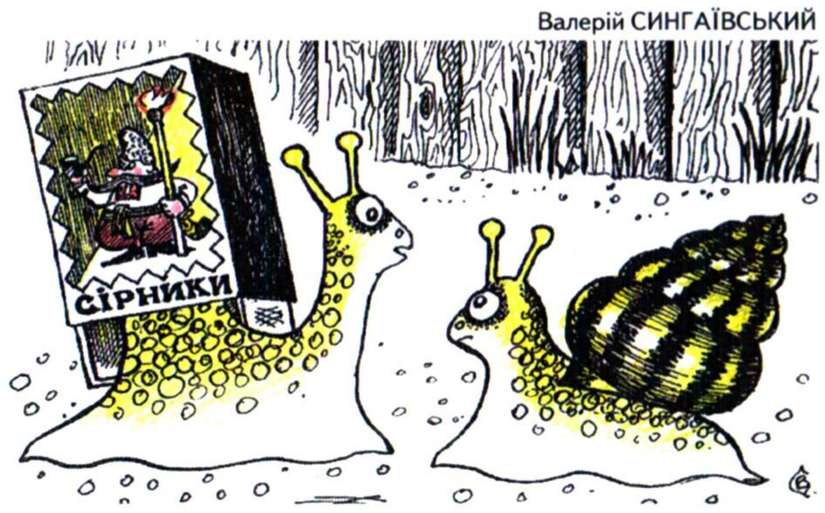

— Треба йти в ногу з часом!

Словничок-жартівничок

СКУТЕР — *стриманий чоловік.*

ТОНІК — *автомобіль, який перевозить одну тонну вантажу.*

ФРАКЦІЯ — *партія чоловічих костюмів.*

Василь МОМОТЮК.

Сергій ФЕДЬКО

Кобзаря у Сапошині

Жителі села Сапошина Жовківського району, що на Львівщині, перекрили шлях на прикордонну Раву-Руську. І якби ви, скажімо, об'їжджали їхню варту (велосипедом це можна зробити) і не спішилися (бо всі інші дуже поспішають) та прислухалися до балачок, то вельми здивувалися б із почутого. Селяни не вимагали ні кращого медичного обслуговування, ні ремонту школи чи клубу, ні навіть кращих пенсій. Ну нічого такого, щоби пхалося у бюджетні кишені. Їм, бачте, треба було знати, куди подівся Тарас Григорович. Саме так вони формулювали вимогу. Зверталися скрізь, але ніхто їм не відповів.

Відразу внесу ясність. По-сімейному, по-родинному, просто Тарасом Григоровичем вони називали нашого всесвітньознаного Кобзаря, класика української літератури Т. Г. Шевченка. Точніше — пам'ятник йому, до якого з дитинства звикли, до підніжжя якого несли квіти шлюбні пари, біля якого відбувалися молебні.

Поставили монумент у центрі села за свої трудодні колгоспники місцевої артілі ім. Шевченка понад півстоліття тому. На мідь і бронзу коштів забракло, то зробили фігуру Тараса Григоровича із каменю. Отож якийсь тать украсти пам'ятник «на метал» не міг. То куди ж тоді він подівся?

Виходили на шлях раз, другий, а на третій до дорожньої тої сторожі завітали на дорогих автівках два добродії з інформацією — підприємець Ігор Білан і заступник голови Жовківської райдержадміністрації пан Д. Чернюх.

— Ніхто пам'ятника не крав, — заявив, судячи з радіозапису, підприємець. — Та й взагалі, чому я маю з кимось радитись? Пам'ятник — моя приватна власність. На території господарського двору буде фан-зона, а то була стара рухлядь...

При таких словах представник райдержадміністрації згідливо кивав головою. Та й не дивно — саме Дмитро Чернюх був головою правління, коли розпайовували майно колгоспу. І це він «розпаював» його так, що Тарас Григорович знову став кріпаком. Тільки не поміщика Енгельгардта, а тутешнього «господарника».

У кінці тої придорожньої зустрічі зденервований Білан назвав допитливих селян «дуротою та п'янотою» і натиснув у авто на педаль газу, та й травмував пенсіонерку Людмилу Островську.

Повідомимо також, що візитери запевнили сільську громаду, що пам'ятник зроблять із мармуру, і вже знайшли для нього місце. У райцентрі...

Новину протестувальники сприйняли як дуже погану. Не буде у них Тараса Григоровича. Отакий от плюва... вибачаюсь, плюралізм виходить.

Володимир ПАЛЬЦУН.

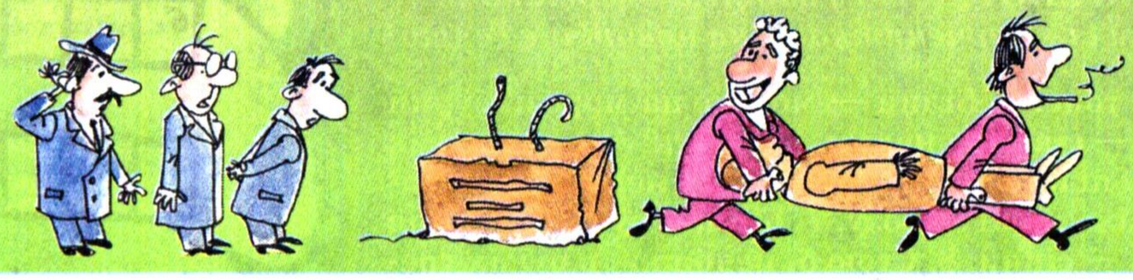

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

НОВОРІЧНІ СЛОНИ

Завелися у квартирі
В нас слони,
Попросилися
Пожити до весни.
Їм на холод
Страшно виткнути хвости.
Пишуть Дідові Морозові
Листи:
«Дуже тісно у квартирі
нам, слонам,
І слонихам,
І вухатим їх синам...
А ще сняться
Тут такі страшнющі сни.
Не витримуєм, дідусю,
До весни!»
І з'явився Дід Мороз
В слонячих снах.
У далеку Африку
Поїхав на слонах.
В новорічну ніч
Із давніх отих літ
Об'їжджає Дід Мороз
Усенький світ.
І між іншим,
Африканській дітлашні
Подаруночки привозить
На слоні.

ЩО КОМУ СНИТЬСЯ

БЕЗКОНЕЧНИК

Кішечці сниться примирення з песиком.
Песику сниться прогулянка з Лесиком.
Лесику сниться пиріг абрикосовий,
З'їдений вчора з сусідкою Зосею.
Зосі наснилась прочитана книжечка.
Спить у тій книжечці лагідна кішечка.
Кішечці сниться примирення з песиком.
Песику сниться прогулянка з Лесиком.
Лесику сниться пиріг абрикосовий,
З'їдений вчора з сусідкою Зосею.
Зосі наснилась прочитана книжечка.
Спить у тій книжечці лагідна кішечка...

Леся МОВЧУН.

Говорить Аліса СІДАШ
(3 роки)

Аліса гопки стрибає на ліжку. Матуся її попереджає:
— Впадеш — потім не плач!
Аліса у відповідь:
— Як же мені не плакати, якщо впаду?

❄ ❄ ❄

Аліса тягнеться через увесь стіл до тарелі зі солодощами:
— Матусю, я допоможу тобі дати мені цукерку.

❄ ❄ ❄

Замурзана з голови до п'ят Аліса знадвору вбігає до хати. Матуся її зупиняє:
— Алісо, вмийся! Он яке в тебе брудне обличчя! Піди, подивися на себе у дзеркало!
Аліса слухняно дивиться у дзеркало й захоплено вигукує:
— Красу-у-у-уня!!!

Записала й надіслала
Інна СІДАШ.

Коли настає зима, бабці Віхола, Заметіль і Хурделиця замішують із води й морозу снігове тісто. А тоді кличуть своїх онуків — кучугуриків:
— А збирайтесь-но сніжинки

ліпити! У кого краща вийде?

Онуків у Віхоли, Заметілі й Хурделиці багато. Кучугурики розсядуться зручно на хмаринах і ліплять сніжинки. Роблять це швидко — бабці ледве встигають знову й знову тісто замішувати. А як випадає їм перепочинок, роздивляються сніжинки.

— Ця — дуже гарна,— підхвалює онуків бабця Віхола.

— А он та — ще краща,— каже бабця Заметіль.

— Та ви на цю погляньте — я такої ще ніколи не бачила! — і собі не намилується сніжинками бабця Хурделиця.

Кучугурики дуже стараються: ану ж, чия краща? Тому й не буває у світі двох однакових сніжинок!

А коли наліплять багато-багато, бабці зберуть їх на велику снігову хмару і струшують на землю.

І знову замішують крижане тісто. Щоб сніговою ковдрою вкутати всю землю — сніжинок треба багато.

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

Якщо ви правильно розгадаєте ***КРОСВОРД****, то у виділеній вертикалі прочитаєте, хто завітав до вас разом із «Перченятком» на новорічне свято.*

1. Ні у вогні не горить, ні у воді не тоне. 2. Білий — мерзне на морозі, бурий — спить собі в барлозі. 3. «Тук-тук!» — сів птах на сук. «Тук-тук!» — вилікував бук. 4. Якби знав, де впадеш, то її там підстелив би. 5. У казці в неї півбока луплено. 6. Дівчинка, яка не боїться ні віхоли, ні морозу. 7. Клацає зубами, зайців ганяє за горбами, хоч і сам, як заєць — сірий. 8. Стою біля дошки, в руках тремтить указка. Вуха — як локатори: «Друзі, потрібна...!»

Часом трапляється лякливий холод. Із замішаного на ньому тіста й сніжинки виходять боязливими. І щоб не страшно було летіти на землю, збираються гуртом. А діти на землі радіють:

— Із неба падають снігові пластівці!

А коли до снігового тіста потрапляє плаксивий холод, на

землю разом із сніжинками капотять сльозинки — дощові краплі.

Люблять кучугурики і пожартувати. Хіхікаючи, наліплять не сніжинок, а маленьких кульок — крупинок. Із такої крупи каші не звариш. Та кучугурики добре знають, хто радіє їм. Мишенята! Їх ніхто ніколи не пригощає морозивом. А крижані кульки — наче кульки морозива. Хай узимку як не поласують, то хоч помилуються ними!

Тихцем від бабць кучугурики можуть сипнути до снігового тіста й трохи скрипів-рипів. Від них сніжок на землі задерикувато порипує:

— Рип! Рип! Рип!

Тоді ще й:

— Скрип! Скрип! Скрип!

А то домішають до тіста блискіток — виліплені з нього сніжинки виблискують різнокольоровими сяйликами.

Коли на землі ніхто не роздивляється сніжинки, кучугурики сердяться:

— Невже ми негарних сніжинок наліпили?!

Та й додають до снігового тіста льодових шпичок. І згори падає колючий сніг — його вже всі помічають!

Та сердяться вони не довго. Їм ніколи — треба сніжинки ліпити.

Он одна сіла тобі на щічку й залоскотала. То кучугурики попросили бабць Віхолу, Заметіль і Хурделицю:

— А сипніть до снігового тіста, будь ласка, лоскітливого морозу.

Кучугурикам хочеться, щоб кожна сніжинка звеселяла тебе.

Світлана ПРУДНИК.

...А у нас — усі вдома!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Ти що, з глузду з'їхав?

— Та ж ліфт уже півроку не працює — на вулицю не вийдеш. А я так люблю під дощиком погуляти!

— Ти ж сама просила, щоб прислали найвеселішого...

Юрій КОСОБУКІН

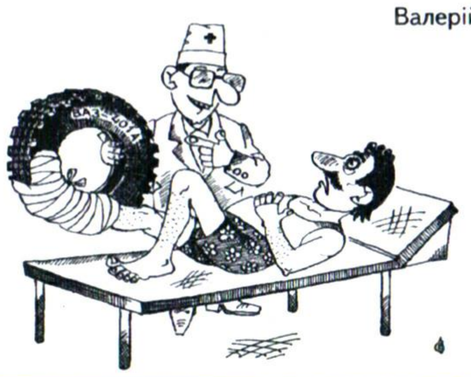

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Хірург наказав накласти вам на ногу шину!

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Колись гуморист Андрій Крижанівський сказав: «Нам нічого чекати милостині від природи після того, що ми з нею зробили». Бо часто чинимо за принципом — після нас, хоч потоп. Труїмо все живе у річках, забруднюємо атмосферу, вирубуємо ліси... Ось і на малюнку Володимира Адамовича у «Перці» № 10 таке: стоїть «Шашлична», а навколо — пеньки, пеньки, пеньки... Колись тут був ліс чи парк, та всі дерева пішли на дрова. «А чому далеко за ними їздити, коли он під боком їх стільки?» — міркував власник «Шашличної», поки не залишилося навкруг жодного деревця.

Із багатьох підписів наших читачів до цієї карикатури журі відзначило такі: ***«Шашлична» тимчасово не працює — немає дров.»*** **— Іван ГУРТОВИЙ з м. Кам'янка-Дністровська Запорізької області;** ***«Нарубали хлопці дров!»*** **— Олена БОДАКВА з м. Лохвиця на Полтавщині** та найкоротший і багатозначний підпис **Василя БОРОВЕНЬКА з м. Лебедина Сумської області —** ***«Пеньки!!!»***

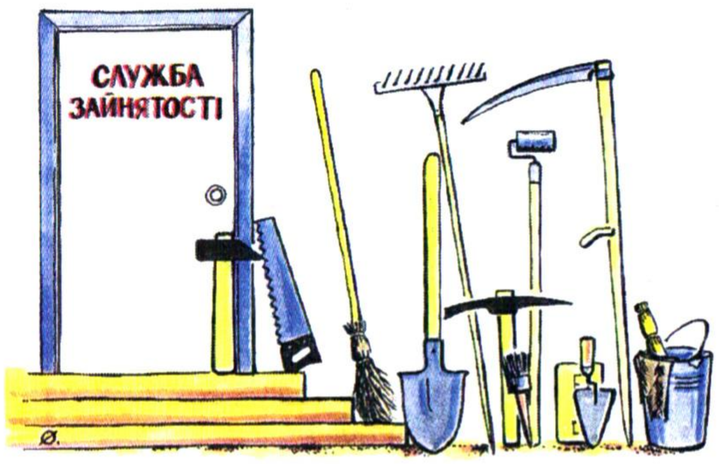

Віншуємо! З перемогою!

А усіх читачів вітаємо з новорічними святами! Здоров'я, щастя, благополуччя і доброго гумору.

А хто не встиг передплатити «Перець» — не журіться: це ви можете зробити і сьогодні, і в будь-який день будь-якого місяця.

І нове завдання для читачів — придумайте підпис до малюнка Василя Фльорка.

До зустрічі!

Арт БУХВАЛЬД (США)

ВАРІАНТИ З ГАМАНЦЕМ

Містер Джек Браун знаходить гаманець із 10-ма тисячами доларів. Він тут же повертається додому, щоб повідомити про це дружині. Удвох вони довго радяться — як бути з грішми?.. Урешті все зводиться до таких варіантів:

Цинічне рішення

— Треба дати повідомлення в газету, Джеку! — пропонує дружина.

Містер Браун схвально киває головою і відправляється в міську інформаційну службу.

— Скажіть, будь ласка,— звертається він до службовки,— яка газета виходить найменшим тиражем?

Рішення а ля Голлівуд

— А що ти сказав би Джеку на те, аби ми залишили ті гроші собі? Уже й так маємо тільки два долари на цілий тиждень! Та ще й дитина хвора, ти без роботи, завтра, дивись, пустять із молотка усі наші домашні статки, а післязавтра хазяїн викине нас на вулицю, бо три місяці не платили за житло...

Браун докірливо зиркає на дружину:

— Прошу тебе, Кейт. Невже ти хочеш, щоб я учинив смертний гріх? — шепоче він. — Я бідний, але чесний американець!..

Після наполегливих пошуків містер Браун знаходить хазяїна гаманця. Виявляється, що то багатий фабрикант Тед Лаєст.

— Нарешті на всю Америку знайшлася одна чесна людина! — каже Лаєст і поплескує зарум'янілого Брауна долонею по плечі. — Долари фальшиві. Я шукав касира для своєї фабрики, і оце призначаю ним вас. Ваша річна зарплата буде сто тисяч доларів.

Рішення а ля Едгар Уелс

— Тебе питає якийсь чоловік,— каже місіс Браун.

— Запроси його у вітальню,— відказує містер Браун.

Заходить високий, ретельно вибритий джентльмен із великою люлькою в зубах.

— Учора ви знайшли гаманець! — каже джентльмен замість привітання.

— Звідки ви знаєте? — здригається містер Браун.

— Поліція знає все! Я таємний агент Лі Блаксон. Маю вас арештувати,— брязкає наручниками таємний агент.

— На Бога, пане агенте! Я саме оце збирався заяв..,— розплакується Браун.

— Перестаньте! Я тисячі разів чув такі вибачення,— обрубує агент. — Де гаманець?

Браун виймає гаманця і тремтячими руками подає його.

— Добре. Сподіваюся, що цього разу ви уникнете кари! — каже поліцейський чиновник і рушає до дверей.

— А от ви таки не уникнете в'язниці! — вигукує Браун, коли його дружина наставляє пістолет у потилицю поліцаєві.

— Що ви хочете цим сказати?! — блідне агент.

— Тільки те, що вас арештовано! Ви — Джон Шелі, шахрай, якого розшукує поліція. Я — Джеймс Говард, агент таємної поліції. Приїхав сюди під іменем Брауна, щоб відправити вас за грати при допомозі цієї хитромудрої пастки з гаманцем! А тепер — пішли! Ваші друзі по тюрязі чекають вас...

Справжнє вирішення питання

— Ось об'ява, хазяїн гаманця обіцяє велику винагороду, якщо йому повернуть загублене,— каже місіс Браун.

Чесний американець Джек Браун віддає хазяїнові гаманця всю суму. Той недовірливо перераховує гроші.

— Є всі. Дякую! — буркає він. — До побачення.

— А обіцяна винагорода? — нагадує Браун.

— А, так-так,— вагається невдячник. — Погодьтеся, що я не в змозі дати вам десять процентів! Ось десять доларів. У наш час це все ж таки немала сума!

Переклад із англійської.

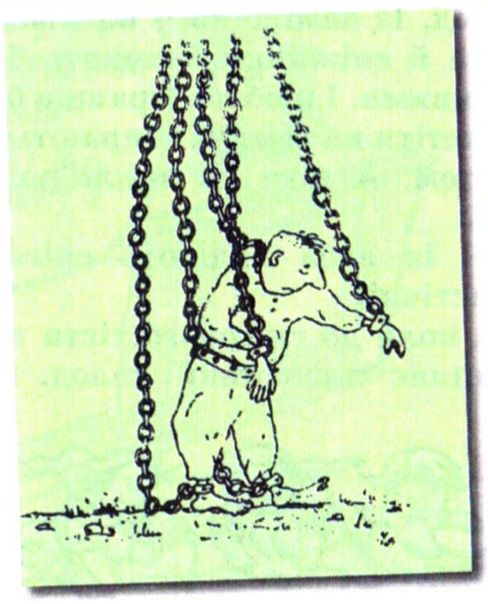

Інтерсмішинки

ОСТАННЄ СЛОВО

— На службі останнє слово завжди за мною, — хвалиться рядовий Браун.

— Невже?

— Абсолютно! Коли мені щось кажуть, я відповідаю: «Слухаюсь!»

ОБІЙДЕТЬСЯ

— Звинувачуваний, у вас є адвокат?

— Ні, ваша милість.

— А не думаєте, що ліпше було б усетаки найняти його?

— Ні, ваша милість. Я збираюся казати правду.

БЕЗ ВТРАТ

— Ішов оце вчора додому із п'ятьма літрами пива, але на східцях спіткнувся і впав.

— І розлив пиво?

— Ні, зціпив зуби і рота не розкрив.

УЧАСНИК

— Учора я брав участь у пограбуванні банку! — заявляє Джері за коктейлем у барі.

— І що саме робив? — питає бармен.

— Лежав на підлозі.

НАДІЯ

— Моя наречена не хоче більше чекати. Завтра йду просити її руки.

— А ти знаєш її татуся? Він же тебе прожене!

— Надіюся, брате, надіюся.

ГАРНИЙ ЗНАК

— Любий Фернандо! Гадаю, що мій татусь дуже прихильний до тебе.

— Чого так думаєш?

— Бо коли я йому сказала, що ти прийдеш просити моєї руки, він вийняв із рушниці набій на дикого кабана і замінив його дробом.

КРОСВОРД

Склав Віталій ТЕРЕЩЕНКО з м. Львова.

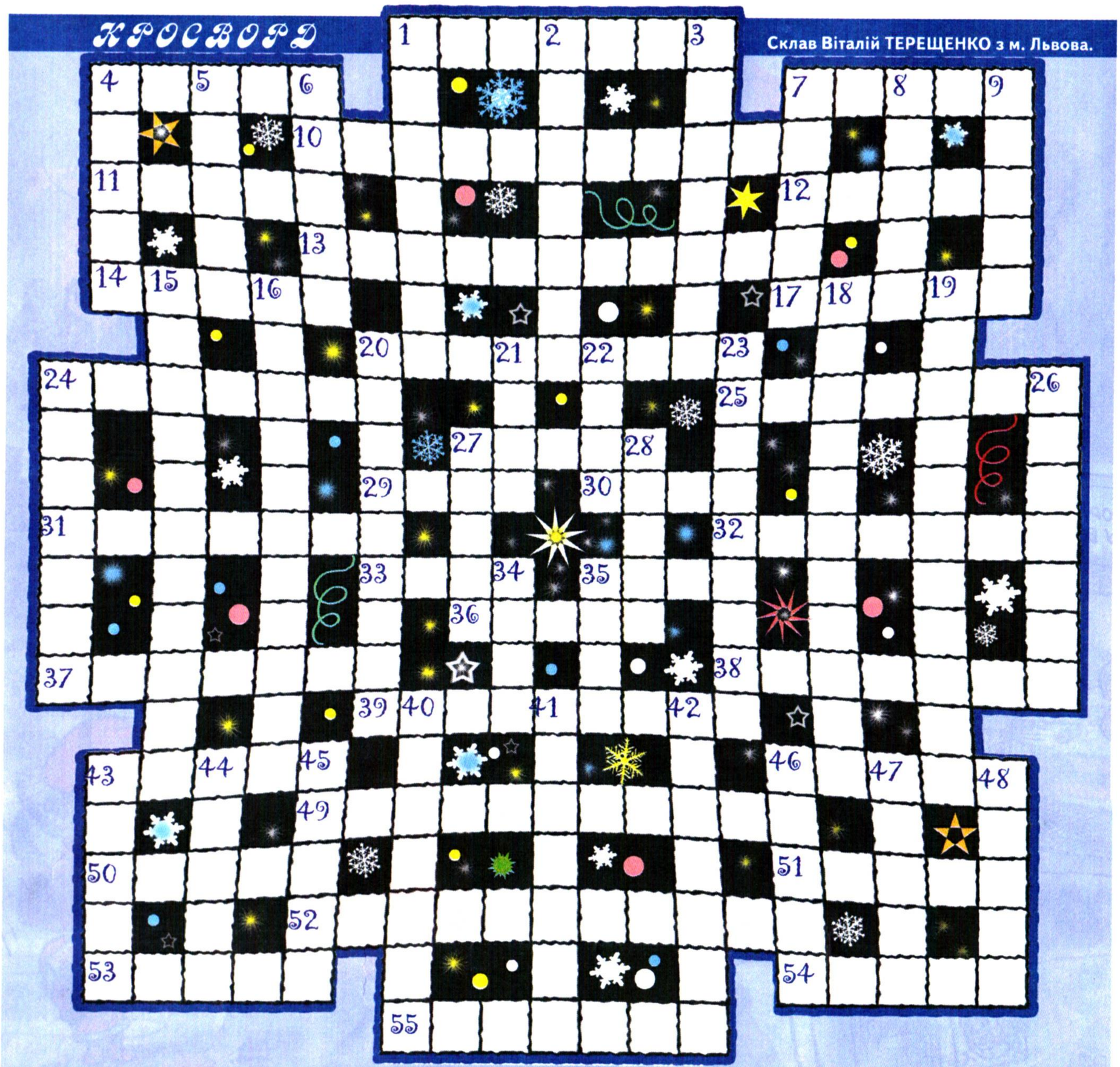

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. «Командир» жіночого підрозділу колгоспної бригади. 4. Сербський письменник, автор численних гумористичних та сатиричних творів, зокрема комедій. 7. Віно, придане. 10. УНР, ООН, США, укрінформ і т. ін. 11. Очільник посольства. 12. Релігійна громада, що відокремилася від панівної церкви. 13. Науковий напрям у філософії. 14. Права притока Дунаю. 17. Металеве оздоблення на образах. 20. Єдине в Європі місце, де водяться мавпи. 24. Приміщення для сушіння чого-небудь. 25. Озеро в Північній Америці. 27. Українське місто-герой. 29. Кінець, капут. 30. Канат. Може бути й стальним. 31. Найрідніший брат. 32. Найбільший японський острів. 33. Питання, що лежить в основі наукового дослідження. 35. Спортсменка, що виборола першу золоту Олімпійську медаль незалежній Україні. 36. Деталь годинникового механізму. 37. Завите, закручене пасмо волосся. 38. У феодальній Франції — член особливого дорадчого органу. 39. Жителька другого за величиною материка земної кулі. 43. Військове звання. 46. Найбільший духовий клавішний музичний інструмент. 49. Один із методів наукового дослідження. 50. Хімічний елемент. 51. Він є в кожному кінотеатрі. 52. Назва програми міжнародного співробітництва в Космосі. 53. Бур'ян, переносно — про некмітливу людину. 54. Багаторічна тропічна і субтропічна рослина. 55. В грецькій міфології — бог світла і сонця.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Відомий італійський співак Робертіно ... 2. Установа лікувального типу. 3. Російське жіноче ім'я. 4. Набіг, наскок, наїзд, наліт. 5. Сорт столового винограду. 6. Чоловічий головний убір у мусульман. 7. Певна кількість ниток, прядива. 8. Хижий птах. 9. Дворянський титул в Іспанії. 15. Населений пункт на Полтавщині, уславлене тамтешнім ткацтвом, килимарством, вишиванням та ще й породою овець. 16. Праця над безпосереднім виготовленням продукції. 18. Речовина, що впливає на збудження або зміну швидкості хімічної реакції. 19. Безглуздий набір слів, нісенітниця. 20. Молочний Шлях. 21. Залізна, мідна, уранова ... 22. У спорті — одна з фігур гри в городки. 23. Роман П. Загребельного. 24. Взаємовигідне співжиття організмів різних видів. 26. Кусень хліба. 27. Президент США. 28. Дикий гірський баран, поширений у Центральній Азії. 34. Гори в Південній Америці. 35. Буква грецького алфавіту. 40. Відшліфована грань коштовного каменя. 41. Хижак із родини котячих. 42. Спартанський цар-реформатор (у 235-221 рр. до н.е.) 43. Залізо, золото, цинк, алюміній. 44. Дурень. 45. Російський художник. 46. Пристрій для вирівнювання ходу воза. 47. Вид декоративної паркової скульптури. 48. Груба бавовняна тканина.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Лід. 2. Ведмідь. 3. Дятел. 4. Солома. 5. Коза. 6. Снігуронька. 7. Вовк. 8. Підказка.

У виділеній вертикалі: Дід Мороз.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1628)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 13.12.2011. Підписано до друку 21.12.2011. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6955прим. Зам. 0110112. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Геннадій НАЗАРОВ

Володимир СОЛОНЬКО

Іван САВЛЮК

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дозвольте освятити ваш новорічний стіл?!

Анатолій ГАЙНО

— При морозах тільки в такій лунці і ловиться риба...

4 820012 960675 12

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!